

[Justitsministeren.]

ges unødige hindringer i vejen for i tilfælde, hvor det må anses for nødvendigt at bringe det i anvendelse.

Så rejste det ærede medlem hr. A. C. Normann spørgsmålet — og jeg forstod, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen også var inde på det — om man ikke burde give meddelelse til den, hvis telefon havde været aflyttet. Det kan man naturligvis overveje om man skal gøre. Forudsætningen må dog være, at man i hvert fald ikke gør det, hvor det ville træde hindrende i vejen for politiets efterforskningsarbejde, og det vil for mig være en afgørende indvending, at realisation af denne tanke kan føre til, at efterforskningsarbejdet skades. Man kan godt sige det på den måde, at telefonaflytning er et indgreb, som den pågældende ikke mærker, og den, der er genstand for det, er måske bedst tjent med ikke at vide noget om det. Han kan have en særlig interesse i at vide det, men det er et spørgsmål, om denne særlige interesse trænger til beskyttelse. Man kunne måske også nævne den betragtning, at hvis man gav meddelelse om telefonaflytning kunne man holde den utryghed i live overfor omfanget af telefonaflytningen, som fra forskellig side er blevet antydet. Derfor er jeg ikke så sikker på, at betragtningen om, at meddelelse bør gives, er rigtig.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann satte et spørgsmålstegn ved, om man burde lade politiets personale foretage aflytningen. Jeg tror, det er rigtigt at forskåne telefonpersonalet herfor.

Så rejste det ærede medlem spørgsmål, om man måske kunne indføre en bestemmelse om, at justitsministeren i hvert enkelt tilfælde skulle godkende aflytningen. Jeg anser det for rigtigst — jeg kan måske her støtte mig til en betragtning anført af det ærede medlem hr. Aksel Larsen ved behandlingen af det foregående lovforslag på dagsordenen — at denne kontrol udøves af domstolene.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen har jeg en enkelt bemærkning. Det ærede medlem spurgte, hvorfor den efter hans opfattelse grundlovsstridige instruks for de koncessionerede telefonselskaber ikke var blevet ophævet. Den er ikke blevet ophævet,

fordi vi forinden skulle have gennemført denne lov, og jeg vil gerne føje til, at jeg synes ikke, at selve eksistensen af denne instruks, det at den ikke er blevet ophævet i det lille års tid, der er gået siden grundlovens ikrafttræden, i sig selv indeholder noget grundlovsstridigt. Det havde derimod været grundlovsstridigt, hvis der havde fundet telefonaflytning sted uden retskendelse, men det er, efter hvad der foreligger oplyst for mig, ikke sket siden grundlovens ikrafttræden, og jeg ser derfor ikke, at den er grundlovsstridig.

Jeg forstår det ærede medlem hr. J. M. Pedersens betragtning om, at han ønsker telefonaflytning begrænset til det absolut nødvendige. Jeg deler denne opfattelse. Jeg håber, at det udvalgsarbejde, der forestår, kan føre til et sådant resultat, at også det ærede medlem kan stemme for forslaget.

A. C. Normann: I anledning af den højtærede justitsministers bemærkninger om den af mig nævnte mulighed for, at justitsministeren personlig i hvert enkelt tilfælde skulle godkende en ordre til adgang til telefonaflytning, vil jeg gerne sige, at det naturligvis ikke var min hensigt, at kontrollen skulle undrages domstolene. Den højtærede minister udtrykte det således, at han foretrak, at denne kontrol var hos domstolene. Ja, det er klart, denne kontrol er der ingen der vil forsøge at unddrage domstolene, men det ville være en betryggelse, hvis den ansvarlige minister i det enkelte tilfælde godkendte adgangen til telefonaflytning. Den, der har ledet mig på spor efter det og fået mig til at synes, at det var fornuftigt, er den højtærede justitsminister, der i 1947 i en forespørgselsdebat i folketinget overfor den daværende justitsminister, Elmquist, udtalte ønskeligheden af, at ministeren i hvert enkelt tilfælde godkendte, at der åbnedes adgang til telefonaflytning. Jeg forstår ikke helt den højtærede justitsministers noget korte afvisning. Han har naturligvis ret til at forandre mening og har altså forandret den i mellemtiden, men helt galt kan det vel ikke være, når den højtærede justitsminister for et meget kort åremål siden syntes, at det var en glimrende idé, og det havde da også den virkning, at den tidligere justitsminister, Rytter,